

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 217.

Femte Sæssion.

66de Møde.

Løvedagen den 14de Januar.

(Forts.);

Ordføreren (fortsat): Men, efterat jeg nu har nævnt min svage Side i dette Punct, skal jeg derefter anføre, hvad der kan siges for at fastholde den. Foruden den Grund, som jeg nu nævnte, og hvorfor jeg troer, at det kan være farligt for os at have en Paragraph af denne Art, er der endnu Hensynet til vor Stilling ligeoverfor fremmede Stater. Vi ere en lille Stat, som maa søge at opretholde sin Neutralitet, og ikke at komme i Krig med Folk hverken over alvorslige og naturligtvis endnu mindre over mindre alvorlige Gjenstande, som f. Ex. om, hvorledes vor Journalistik stillede sig ligeoverfor de forskellige Magter i Europa. Men, for til en vis Tid at aave en Journalistik i saa Henseende, er der vanskeligt noget andet Middel end forebyggende Forholdsregler. Jeg mener ikke derved, at disse forebyggende Forholdsregler skulle kunne skaffes let, og jeg skal være meget tilbøielig til at see indført i Grundloven, at Censur kun maatte indføres ved Love, som gjaldt for Mæremaal; dette er en meget vigtig Forskjel. Men jeg troer ogsaa, at vi for Regjeringen skulle lade existere et lovligt Middel, som ligger imellem Intet at gjøre eller gribe til Beleiringsstilstand, til Bøld. Nu maa jeg imidlertid indrømme, at der staaer et praktisk Forsøg imod denne min Paastand, idet en Stat, beliggende i mange Henseender med Hensyn til Udlandet ligesaa uheldigt som vor, og, om endog noget stærkere, dog forholdsviis ikke stærk nok til at kunne hævde sin fuldstændige Uafhængighed i Sammenstød med større Magter, har en Grund-

lov, hvori den samme Bestemmelse findes som i vor Grundlov, og det er Belgien. I den belgiske Grundlovs Art. 18 staaer der: Pressen er fri, Censuren kan aldrig igjen indføres, der kan ikke fordres Caution af Forfattere etc. Der staaer altsaa i den belgiske Grundlov: Censuren kan aldrig igjen indføres, og nu kan man jo meget gjerne sige, at, kan det bestaae der, og kan Belgien forsvare det ligeoverfor de fremmede Magter, saa ville vi ogsaa nok kunne komme ud af det. Dette maa ogsaa være den Trøstgrund, hvortil man maatte komme, naar Bestemmelsen blev staaende som den er, og ikke kom til at staae anderledes. Hvorvidt det vilde være gavnligt i Tidens Løb, er et Spørgsmaal; men at man der for ikke skulde kunne faae Grundlovsudkastet til at gaae igjennem, at Regjeringen skulde frygte en saadan Bestemmelse i den Grad, at dette skulde formaae den til, isald vi blive staaende ved Paragraphen i den Skikkelse, som den her har, ikke at lade Grundlovsudkastet gaae igjennem, det kan jeg ikke antage, saa vigtig kan denne Sag ikke være, og saa store Vanskeligheder har der hidtil ikke vist sig deraf. Der har i Grunden ingen Vanskeligheder vist sig; ja, der har jo under Krigen været Tider, hvor den daglige Presse har maattet underkaste sig mange Indskrænkninger, uden at dette har været betragtet som Indgreb i Grundloven. Der er en gammel Sætning, som siger, at Nød bryder alle Love, og man vilde vel under saadanne Omstændigheder finde en Raade at hjælpe sig igjennem paa, om ogsaa Forholdene stillede sig noget vanskeligt. Det vil jo desuden ogsaa meget berøe paa, hvorvidt Rigsdagen forener sig med Regjeringen, som jo igjen ganske sikkert vil berøe paa, hvorvidt Regjeringen forener sig